

Sůl země (f. Petr Kulík)

Základ kázání: **Matouš 5:13**

1. čtení: Jan 8:1-12

Vy jste sůl země; jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. (Mt 5:13)

Milí bratři, milé sestry,

teď se budeme věnovat dvěma známým a důležitým výroky, kterými Ježíš uvádí celé své Kázání na hoře. Výrokem o soli vám život osolím já. A výrok o světle vám následně osvětlí sestra farářka. Takže: Sůl. Vzpomínáte si na jednu z častých lumpáren ve školní jídelně? Odmontuješ vršek solničky a pak čekáš, až si s tou solničkou někdo osolí polévku. To nás vždycky zaručeně pobavilo, když měl někdo rázem kopku soli v talíři. Soli totiž stačí maličko, aby dochutila oběd. Není jí potřeba veliké množství. Špetka - a celé jídlo má najednou mnohem lepší chuť. To první, co z Ježíšova výroku slyšíme, je tedy povzbuzení. My si poslední dobou pořád stěžujeme na to, že nás křesťanů je velmi málo. Neuvědomujeme si přitom, že nikdy nešlo o kvantitu, nýbrž o kvalitu. Ne o to, kolik nás je. Ale jací jsme. Dokud a pokud sůl solí, pak jí není potřeba veliké množství.

Pán Ježíš prohlašuje: *Vy jste sůl země.* Komu jsou ale tato slova adresována? Odpověď zní: *Ježíšovým učedníkům.* Všem, které Bůh povolal k následování Krista. Všem, kteří se rozhodli jít v životě za Ježíšem. Schválně neříkám: *Všem křesťanům.* Mám totiž dojem, že toto slovo je vyprázdněné. Za křesťana se může pokládat kde kdo. Stačí, že byl kdysi pokřtěn. Ale pokřtěný člověk, který uznává, že existuje Bůh, a přitom si žije, jak se jemu zdá nejlepší - to není křesťan v pravém slova smyslu. To je nanejvýš spící křesťan. Jen ten, kdo ve svém životě skutečně kráčí za Ježíšem, je křesťan. Samozřejmě i toho čekají na této cestě různé pády a klopýtání. Ale on jde. Stále znovu prosí Boha o pomoc, aby se mohl zase postavit na nohy. Stále znovu se dívá do mapy s názvem Bible, aby náhodou špatně neodbočil a nesešel na scestí.

A nemělo by nám utéct, že Kristus říká: *Vy. Vy jste sůl země.* Už se vám někdy podařilo při dochucování oběda vzít do dvou prstů jen jedno zrníčko soli? Asi těžko. Vždycky bereme špetku soli. I Bůh si používá vždycky špetku soli. Ne jen jedno zrníčko. Používá si v tomto světě nás - všechny dohromady. Proto Pán Ježíš neříká: *Ty, Petře, jsi sůl země. Ty, Jane, jsi sůl země.* Ale: *Vy všichni dohromady jste tou solí. Čeká vás společná činnost. Jsou před vámi společné úkoly a společné výzvy.*

A ještě musím krátce zdůraznit to sloveso. Ježíš vyhlašuje: *Vy jste. Jste solí země.* Neslyšíme tedy z jeho úst žádné: *Jednou budete. Zítřka, pozítří. Časem se k tomu dopracujete. Možná. Uvidíme.* Ne! *Vy tou solí jste.*

Na druhou stranu Ježíš mluví i to mé mezní, krajně nepravděpodobné možnosti. O tom, že bychom se mohli (doslova!) zbláznit a přestat solit. *Jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali.*

Upřímně: To se často nestává, že by sůl ztratila svou slanosť. Proto by se to nemělo přihodit ani vám! Svět vás může milovat a vynášet do nebe - za to, že dobře žijete. Takových případů už v minulosti bylo. Zmíňme třeba ty nejznámější: Mistra Jana Husa, nebo matku Terezu. Svět vás může nenávidět a posílat do horoucích pekel, může se po vás všelijak vozit a znepríjemňovat vám život. To se děje dnes a denně, že křesťané v různých zemích světa trpí pro svou víru v Ježíše. Co se ale nesmí stát? Že by vás společnost pokládala za neužitečné, bezcenné a zbytečné. Že by si lidé kolem vás ani nevšimli nějaké změny, kdybyste vy, křesťané, nebyli. Lidé si někdy polévku přisolí, protože je málo slaná. To jsou za sůl vděční. Jindy zase nadávají, že je polévka přesolená. To jsou na sůl naštvaní. Ale v obou případech o soli vědí.

Neslaná sůl: To je stejná podivnost jako pes, který neštěká a nehlídá. Jako kočka, která neloví myši. Jako slepice, která nesnáší vejce. Jako kohout, který nekokrhá. K čemu jsou takoví psi, kočky, slepice a kohouti? K čemu je sůl, která nesolí? Je leda tak pro smích. Nebo spíš k pláči.

No jo, ale k čemu je vlastně dobrá sůl, která solí? To je nakonec ta nejdůležitější otázka. Taková sůl je dobrá k mnoha věcem. Dává jídlu chuť. Konzervuje potraviny, tedy zabraňuje jejich rozkladu. Ve Starém zákoně sůl navíc uzdravuje. (2Kr 2:19-22) A přimíchává se k obětem, které se kladou na oltář Bohu. (Lv 2:13)

A to je náš úkol, bratři a sestry. Pomáhat především těm, kterým zhořkl život. Vracet chuť k životu těm, kteří trpí nechutenstvím. Přinášet útěchu a odpuštění těm, kterým se obrací žaludek z toho, co všechno v životě pokazili. My máme stát především při těch, kteří trpí všelijakými nemocemi, jejichž život vede ke zkáze. A přitom všem se nemáme bát nést následky, které nejsou vždycky příjemné. Jsme přece i tou solí, která se přimíchává k oběti. Ježíš Kristus je Boží oběť za hřích celého světa. A my jsme ta sůl, která se k němu přimísila. Obětavý život pro dobro společnosti - to je tedy náš údel.

Milí konfirmandé, milí bratři, milé sestry, skupina Chinaski v jedné své nové písni zpívá: *Chtěl bych napsat verše zásadní, o tom jak v záloze není život náhradní. Náš život - den po dni - se vždycky odehrává „na ostro“. Žádný reparát z něj nikdy skládat nebudeme. Protože žádné další termíny opravných zkoušek pro nás Bůh nevypsal. Je tedy klíčové, abychom jej nepromrhali a nepromarnili. Abychom žili dobře a správně. Abychom byli skutečnými lidmi podle Boží vůle. Abychom byli dobrými lidmi, z kterých má Hospodin radost a druzí lidé skutečný užitek. A tak nás ved', Pane Ježíši, abychom neprožili neslaný a nemastný život. Amen.*

Druhá část – farářka S. Prčíková, ČCE Hrubá Vrbka a Velká nad Veličkou:

14 Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře.

15 A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. **16** Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích. **Matouš 5**

Milá sestro, bratře, slyšeli jsme o tom, co to znamená, když jsme Pánem Ježíšem vybízeni, abychom byli sůl země. Co to znamená dávat světu chuť. Teď Pán Ježíš mluví o světle. Vy jste světlo světa.

Ráda používám Bibli v mobilu. Každý den totiž zobrazí jeden verš Bible dokonce v několika obrázcích. Pak si mohu ten, co se mi nejvíc líbí vybrat. Nebo si k verši ze široké nabídky obrázků vybrat a udělat obrázek vlastní. Před několika týdny mě zaujal verš a jeden z obrázků, o kterém dnes budu mluvit.

Slyšeli jsme – Vy jste světlo světa. Není to špatné oznámení. Vlastně jeho slova můžeme brát jako pochvalu. Nebo jako zrcadlo, které nás nutí se podívat na sebe a klást si otázku, zda skutečně světlem světa jsme.

Tak tedy – jsem světlo světa? Kdybychom si takovou otázku položili, jaká by byla odpověď na ni?

Někteří by jistě začali přemýšlet nad tím, co být světlem světa vlastně znamená. Možná bys měl hned připravenou odpověď. Někdo by třeba sebejistě odpověděl – ano, jsem. A některým by se zase mohlo

zdát, že Boží světlo spíš stíní. Že Boha zastíráme, že jeho obraz kazíme. Tak by si někdo mohl vyložit obrázek, na kterém stojí člověk stojí před sluncem a částečně jeho svit stíní. Nemůže ho zastínit cele. Jako člověk, který se postaví před jiného člověka a vrhá na něj stín. Ten jeden člověk ve stínu je. Všude kolem je ale světla dost. Slunce svítí dál a světlo je. I kdybychom se do stínu schovali úmyslně. I kdybychom se do stínu schovat utekli.

Bylo by tedy bláhové myslet si, že zastíníme Boží slávu. Můžeme zakrýt výhled na Boží slávu konkrétnímu člověku v konkrétní chvíli. Pravdou totiž je, že Bůh je světlo (1J 1,5; J 1, J 8,12; J 9,5). To, že náš Bůh světlo je, že jako slunce svítí i přes naši schopnost částečně tomu zabránit, to nemůžeme změnit.

Na obrázek člověka stojícího před sluncem se ale můžeme podívat ještě z jiného úhlu. Díky němu totiž světlo vynikne. Díky obrysu, díky stínu se o tom světle můžeme dovědět o slunci něco více. Stejně tak můžeme tento obraz vztáhnout na Boha a světlo, i když se v něm jako o světle mluví o nás.

Jsme totiž svědectvím o Bohu. Jsme jeho svědky. A kdyby nám obrácený obraz Boha jako světla přece jenom neseseděl, můžeme hledat obraz jiný. Jsme obrazem Boha pro tento svět, jsme zrcadlem, které odráží jeho slávu. Jako když zrcátkem, nebo hodinkami házíme prasátka.

Aspoň, dokud žijeme, dokud jsme na zemi. Do té doby máme plnit Ježíšovu výzvu. Protože je právě výzva, pozvání smyslem jeho slov v 5. kapitole ev. Podle Matouše, ale i na mnoha dalších místech. Až jednou už nebude potřeba žádné světlo, Bůh bude světlem pro ty, kdo budou s ním. Tak o tom píše Bible ve zjevení Jana. Ale do té doby máš být světlem světa ty. Ať dnes sám za sebe vstupuješ na cestu víry, nebo ať už na té cestě si. Každý učedník Pána Ježíše.

Obrazem soli, světla Ježíš nekončí. Mluví také o městu ležící na hoře. Před tím, když jsme Boží děti, když jsme označeni znamením křtu, když jsme svou víru vyznali, před tím není úniku. Už nikdy nepřestaneme být městem na hoře. Možná si budeme připadat neviditelní, jako pohádková města v mlze, ostrovy v oblacích, nebo hrady v šípových růžích, ale jsme navždy městem na hoře. A vždy jsme viděni. I když tě neuvidí nikdo, kdo by byl kolem, Bůh je vždy s tebou. Vidí tě. Ví o tobě.

Možná nám to nezní jako dobrá zpráva. Tak se na ni podívejme z té dobré strany. Je s námi, protože o nás stojí. Má zájem. Miluje.

Mnoho krát budeme v situacích, ve kterých se bude ukazovat, zda svítíš, nebo naopak, stíníš. Mnohé z těch situací budou záviset od tvého vědomého rozhodnutí. Mysleme tedy na to, co si vybíráme. Při každé naší volbě totiž zároveň něco, nebo někoho odmítáme. Záleží na tom, co volíme.

Když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.